

Parashot Behar-Bechukotai **Walking the Divine Path** **Rabbi Shai Finkelstein**

ויקרא פרק כו פסוק ג

אם־בַּחֲקֹתַי תֵּלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם:

ויקרא רבה (וילנא) פרשת בחקותי פרשה לה סימן א

אם בחקותי תלכו, הה"ד (תהלים קיט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך אמר דוד רבש"ע בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות הה"ד ואשיבה רגלי אל עדותיך.

מדרש תנחומא (ורשא) פרשת בחקותי סימן ב

אם בחקתי תלכו ונתתי גשמיכם בעתם ואם לא תשמעו ונתתי את שמיכם כברזל וכן הוא אומר (חגי א) על כן עליכם כלאו שמים מטל והארץ כלאה יבולה שבשביל עונותיכם אף העכו"ם לוקין, אריב"ל אלו היו יודעין העכו"ם שבשביל עונות ישראל הם לוקין היו מעמידין להם ב' איסטרטיוטין לכל אחד ואחד מישראל כדי שישמעו את התורה ושלא יחטאו, ולא דיין שאין העכו"ם משמרין את ישראל אלא עוד הן מבטלין אותן מן המצות שאם יחטאו כל העולם לוקה שנאמר על כן עליכם כלאו שמים מטל, ואם אינם חוטאין כל העולם מתברך בשבילם שנאמר (בראשית כו) והתברכו בזרעך כל גויי הארץ.

לקח טוב ויקרא פרשת בחוקתי דף עה

אם בחקתי תלכו. שתהיו עמלין בתורה וכן הוא אומר (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ואת מצותי תשמרו שתהא ירא תורה על מנת שתשמור המצות.

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף ה עמוד א

תנו רבנן: אם בחקתי תלכו - אין אם אלא לשון תחנונים, וכן הוא אומר: לו עמי שומע לי [וגו'] כמעט אויביהם אכניע, ואומר: לו הקשבת למצותי ויהי כנהר שלומך וגו' ויהי כחול זרעך וצאצאי מעיך.

אברבנאל ויקרא פרק כו

כבר נתקשה השאלה הראשונה אשר זכרתי על המחברים כלם למה היו יסודי התורה ושכר מצותיה דברים גשמיים כלם ואין בהם דבר מהשכר המגיע לאדם אחר המות. ואני בספר צדק עולמים אשר עשיתי שער ראשון פרק ע"ט הבאתי ראיות רבות מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מורות על ההשארות והעונג הנפשי המגיע לצדיק אחר המות. והעונש הנמרץ המגיע לרשע שמה ודי בזה להכחיש הטענה הזאת ולבטל כחה. האמנם תשאר השאלה לא בכללות התורה כי אם בדברי הברית הזו שביארה התורה השכר הניתן על שמירת המצוות ואיכות הקללות ועונש הרשעים העוברים עליהם. ואם היה השכר הרוחני הוא העקר הראשון אשר עליו תפנה התורה למה שתקה מלזכרו כאן ויעדה בשכר הגופני הכלה והאבד ושמו תכלית המעשים התוריים...

התשובה הב' הוא שהגמול הרוחני הוא דבר עמוק וקשה על השכל האנושי לציירו ולהשיגו בהיותו מחובר לגוף. כי כמו שלא ישיג הסומא ענין המראים כן הנפשות בהיותם עם הגשמים לא ישיגו הדברים הרוחניים. והנה התורה האלהית לא ניתנה לחכמים לבד כי אם לכל העם מקצה הקטנים עם הגדולים ולכן מפני חולשת דעת רוב המקבלים וקצור דעתם הוצרכה ליעדם בגמולים גשמיים שיציירו כל אדם. אמנם החכמים יכירו וידעו ענין הגמול הרוחני מפאת שאר המאמרים שבאו בתורה עליו מיוחדים ליודעי דעת ומביני מדע.

ספורנו פסוק ג

חוקות הם גזרות מלך שינהג האדם בהם בהשתדלות עסקי חייו וההתנהגות בהם יקרא הליכה, כאמרו ובחקותיהם לא תלכו (לעיל יח, ג) וכן ואת חקתי תשמרו ללכת בהם (שם פסוק ד) וכן בחקות החיים הלך (יחזקאל לג, טו).

ואת מצותי תשמרו. הנה השמירה במצות היא ההשגחה באופן עשייתם ובמכוון מהם וזה בעיון נאות כאמרם ז"ל שמור זו משנה (ספרי דברים עב, כח). אמר אם כן אם תתנהגו בדרכי האל יתברך הנכללים בחלק המעשי בתורתו ותעינו במצות לדעת אופן עשייתן ותכליתן ובזה תשלימו כונתו להיותכם בצלמו כדמותו.

ועשיתם אותם. ואז יהיה לכם זה השלמות בקנין באופן שתעשו אותם כמו פועלים הטוב ברצון נפשכם לא כמצווים ועושים מיראה אשר בזה יהיה העושה מתפעל בצד מה אבל תעשו מאהבה חפצים ברצון האל יתברך כאמרם עשה רצונו כרצונך (אבות ב, ד).

אור החיים פסוק ג

וטעם שקרא הכתוב עמל התורה חוקה, לצד שיש בה מצוה אפילו ללמוד דברים שלמדם פעמים וג' והם נטועים אצלו, כי חפץ ה' בעסק התורה חוקה חקק ותמצא שאמרו ז"ל (קהלת רבה פ"ג) כי לטעם שילמוד האדם תורה בחשק תמיד גזרה חכמתו יתברך שיהיה האדם לומד ושוכח, וטעם אומרו חקתי לשון רבים, ירמוז לב' תורות תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

הכתב והקבלה פסוק ג

אם בחקותי תלכו, על תלמוד תורה, כי אמרו בספרי אם בחקותי תלכו מלמד שהמקום מתאוה שיהיו ישראל עמלים בתורה רצה לומר לעמוד על עומק כוונת מצות התורה והחכמה הכמוסה בהם, שהוא טורח גדול ודבר קשה ההשגה, ובתלמוד תורה בד"ז נקרא האדם תמיד הולך, לכן אמר תלכו, כי לא במהרה תושג התכלית המבוקשת, כי גם אחר שהשגנו ממנו מעט ישאר לנו יותר ויותר, ולא תפסוק תנועת ההשתדלות וההליכת ההשגה בה, והיא התורה שבעל פה בכללה.

Rav on Chumash 26:3 (Divrei Hashkafah)

A Jew has two distinct sources of covenantal obligation. The first is a communal kedushah, which derives from the covenant at Mount Sinai and the covenant of the patriarchs (verse 42). This is the subject of our parashah, signified by the fact that the blessings and curses in this parashah are addressed in the plural. There is also a second covenant that is based on each individual's personal kedushah, a covenant detailed in Parashas Ki Savo which took place in Moab. The wording of this covenant is in the singular.

We need both covenants because we are “chosen” in two distinct ways.

One aspect of our chosenness relates to being the progeny of Abraham, and it is for this aspect which we recite the blessing who has not made me a gentile. A second chosenness comes through the study of Torah, reflected in the blessing who has chosen us from among the nations. This chosenness involves a higher sanctification than is afforded through simple lineage